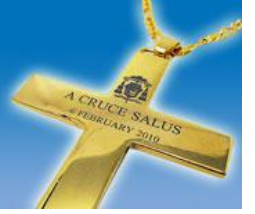

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 14 ตุลาคม ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รัก โดยธรรมชาติแล้วลิงเป็นสัตว์ที่ฉลาดและสามารถเรียนรู้อะไรได้ง่าย แต่มันก็มีนิสัยบางอย่างที่สามารถสร้างปัญหาทั้งแก่ตัวมันเองและมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับถิ่นของมันได้ เช่นเดียวกัน ในประเทศอินเดียลิงถือได้ว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมากับชาวบ้าน เพราะมันชอบขโมยผลไม้ในสวนของพวกเขา หลังจากสังเกตนิสัยของลิงนานพอสมควร ชาวบ้านจึงคิดวิธีจับลิงโดยใช้กล่องไม้ซึ่งมีฝาด้านหนึ่งเจาะรูเล็กๆ พอให้ลิงสอดมือเข้าไปได้ ในกล่องไม้ใบนั้นมีถั่วซึ่งเป็นของโปรดของมันวางไว้ เป็นเหยื่อล่อ วันดีคืนดีลิงลงมาที่สวนและเห็นถั่วอยู่ในกล่องก็เอามือล้วงเข้าไปหยิบถั่ว แต่พอมันถอนมือออกมาก็ติดฝากล่อง เพราะกำมือของลิงนั้นใหญ่กว่าฝากล่องที่เจาะไว้ ลิงพยายามดึงมือเท่าไรก็ไม่ออก พอชาวบ้านมาพบและจะจับมัน ลิงตัวนั้นก็ไม่สามารถปีนหนีขึ้นต้นไม้ได้เพราะมีมือวางเพียงข้างเดียว สุดท้ายมันจึงถูกชาวบ้านจับ อาจเป็นเพราะนิสัยซุกซนไม่อยู่นิ่งและโลภมากของลิง มันจึงหาได้เฉลียวใจไม่ว่าเพียงแค่มันคลายมือออกเท่านั้น มันก็เอาตัวรอดได้แล้ว แต่เพราะมันยึดถั่วไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย จึงต้องเอาชีวิตเข้าแลก มีหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตที่เราใฝ่ฝันอยากได้จนถึงกับยึดไว้อย่างแน่นเหนียวเวลาประสบปัญหา เพียงแค่เราคลายสิ่งที่ยึดติดนั้นเสียบ้าง ปัญหาดังกล่าวก็จะคลี่คลายไปเอง แต่เป็นเพราะเราไม่ยอมปล่อย จึงเกิดผลเสียตามมาอย่างมากและไม่คุ้มกับสิ่งที่เรายึดติดนั้นเลยไม่แต่น้อย

การกระทำของเศรษฐีหนุ่มในพระวรสารวันนี้ดูเหมือนว่าจะไม่ต่างจากการกระทำของลิงที่หวงถั่วเท่าใดนัก กล่าวคือ เขายึดติดอยู่ทรัพย์สินสมบัติมากมายที่เขา มีบนโลกนี้มากจนกระทั่งลืมไปว่าชีวิตนิรันดรในเมืองสวรรค์มีคุณค่าและความสำคัญมากกว่า สมมุติว่าเราเป็นกลุ่มอนุรักษ์สัตว์ป่าและเห็นลิงกำลังดิ้นรนที่จะดึงมือของมันออกจากกล่องไม้ที่ใช้เป็นกับดัก ขณะที่ชาวบ้านกำลังเดินเข้ามาใกล้มันทุกที เราจะทำอย่างไร? บางทีเราอาจร้องบอกลิงให้รีบปล่อยถั่วออกจากมือที่มันกำลังกำอยู่นั้น แล้ววิ่งหนีเอาตัวรอดโดยเร็ว นี่แหละคือสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำกับเศรษฐีหนุ่มที่มาขอคำแนะนำจากพระองค์ เพื่อเขาจะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร พระองค์ทรงมองเห็นเขากำลังอยู่ในอันตรายที่จะสูญเสียชีวิตนิรันดร เพราะการยึดติดอยู่กับทรัพย์สินสมบัติของเขามากเกินไป ดังนั้น พระองค์จึงทรงเรียกร้องให้เขาปล่อยวางทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นเพื่อรักษาชีวิตของเขาให้รอดพ้น ทำไมพระองค์จึงต้องทำเช่นนี้กับเขา? นักบุญมาระโกบอกเราว่า **“พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเขาด้วยพระทัยเอ็นดู”** (มก 10:21) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงแนะนำเขาแบบนั้นเพราะพระองค์ทรงรักและเป็นห่วงวิญญานของเขา บ่อยครั้ง เราอาจ

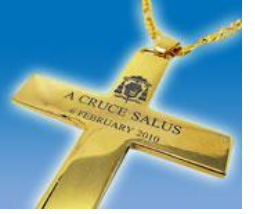
พบว่าคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าที่บันทึกไว้ในพระวรสารค่อนข้างแข็งแกร่งต่าง ยากที่จะเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ แต่เราต้องไม่ลืมว่าคำสั่งสอนเหล่านั้นมีจุดประสงค์เพื่อความดีของเราทุกคน บางที่เราอาจเข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ามากขึ้น ถ้าเรามองดูพวกมันในฐานะถ้อยคำแทนความหวังโยจากบุคคลที่รักเรามากที่สุด ถ้าเรารักใครสักคนจริงๆ เราต้องกล้าแนะนำและตักเตือนเขาเมื่อเห็นเขากำลังหลงทาง เราคงไม่ปล่อยให้คนที่เรารักเดินไปสู่ความหายนะต่อหน้าต่อตาเราโดยที่เราไม่พูดหรือไม่บอกอะไรสักคำ จำไว้เสมอว่า **“รักแท้ต้องกล้าบอก ต้องกล้าตักเตือน”** ไม่ต้องกลัวคนที่เรารักจะเสียใจหรือรับไม่ได้ เพราะเราทำสิ่งนั้นเพื่อความดีของเขาเอง ถ้าเราเห็นเขาอยู่ในอันตรายและไม่พูดอะไรเลยต่างหากที่เป็นสิ่งน่าละอายและแสดงให้เห็นว่าเรายังรักเขาไม่เพียงพอหรือเราไม่ได้รักเขาจริง

เศรษฐกิจหนุ่มไม่ต่างจากลิงที่กำลังก้าวไถ่แน่น ขณะที่ชีวิตของมันกำลังตกอยู่ในอันตราย ดังนั้น พระเยซูเจ้าจึงทรงชี้ให้เห็นหนทางเพียงอย่างเดียวที่จะช่วยให้เขาเอาตัวรอดได้ **“ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีขุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาเถิด”** (มก 10:21) ในสายพระเนตรของพระองค์อาการของโรคยึดติดกับทรัพย์สมบัติของเศรษฐกิจหนุ่มคนนั้นค่อนข้างหนัก ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงบอกเขาไม่เพียงแต่ให้รู้จักปล่อยวางเท่านั้น แต่ให้เขาละทิ้งมันไปเลยเพื่อเห็นแก่ **“ขุมทรัพย์ในสวรรค์”** (มก 10:21) การขายทุกสิ่งที่มีและมอบเงินที่ได้ให้คนยากจน เป็นเสมือนกับการทำลายสะพานที่เชื่อมระหว่างตัวเขากับสิ่งที่เขามี วิธีการนี้จะทำให้เขาไม่สามารถกลับไปหามันได้อีก เพราะเขาไม่มีมันต่อไปอีกแล้ว ทำไมเศรษฐกิจหนุ่มจึงพบว่าคำแนะนำของพระเยซูเจ้าเป็นยาขมสำหรับเขา? จากคำสนทนาระหว่างพระเยซูเจ้าและเศรษฐกิจหนุ่มคนนี้ เราทราบว่าเขาเป็นคนดี มีความศรัทธา และปฏิบัติตามบทบัญญัติของชาวยิวมาตั้งแต่เป็นเด็ก โดยทั่วไปแล้วชาวยิวที่เคร่งครัดในศาสนาเชื่อว่าทรัพย์สมบัติเป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้า ดังนั้น คนร่ำรวยจึงถูกมองว่าเป็นคนที่พระเจ้าทรงอวยพร ในขณะที่คนยากจนถูกมองว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสาปแช่ง เศรษฐกิจหนุ่มคงรับไม่ได้ที่จู่ๆ คนอื่นจะมองเขาในฐานะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสาปแช่งเพราะเขาไม่มีทรัพย์สมบัติหลงเหลืออีกต่อไปแล้ว นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมพระเยซูเจ้าจึงทรงบอกบรรดาศิษย์ว่า **“ยากจริงหนอที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า”** (มก 10:23) บรรดาศิษย์ประหลาดใจกับเรื่องนี้มากถึงกับพูดว่า **“ดังนี้ใครเล่าจะรอดพ้นได้”** (มก 10:26) แต่คำตอบของพระเยซูเจ้าในเรื่องนี้ชัดเจน **“สำหรับมนุษย์เป็นไปได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง”** (มก 10:27)

พี่น้องที่รัก จริงอยู่ในแง่หนึ่งทรัพย์สมบัติเป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้า แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระพรทุกอย่างมีไว้เพื่อแบ่งปัน ยิ่งเรามีมาก เราก็ควรช่วยคนอื่นมากขึ้น ถ้าเรายึดติดอยู่กับพระพรนี้มากเกินไปและคิดว่ามันเป็นของส่วนตัวของเราเท่านั้น จนกระทั่งมองไม่เห็นความต้องการและ

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

ความเดือดร้อนของเพื่อนพี่น้องที่อยู่รอบข้าง ที่ละเล็กทีละน้อยเราจะกลายเป็นพวกวัตถุนิยมไปโดยไม่
รู้ตัว พวกวัตถุนิยมเชื่อว่าปราศจากทรัพย์สิ้นเงินทองชีวิตจะไร้ความหมาย เศรษฐีหนุ่มในพระวรสารวันนี้
เป็นคนประเภทนี้แหละ ดังนั้น ในมิสซาววันนี้ให้เราขอพระปรีชาญาณจากพระเจ้าเพื่อว่าเราจะ
สามารถสลัดตนเองออกจากลัทธิวัตถุนิยมในทุกรูปแบบ ทั้งนี้ก็เพราะว่า “มนุษย์จะได้ประโยชน์ใดใน
การที่ได้โลกทั้งโลกเป็นกำไร แต่ต้องเสียชีวิต” (มก 8:36) ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน